

alldeles

alldeles i utkanten av gulddalen
där guldsjön har sina vatten
där guldbladen glimmar i trädens kronor
där guld är solsånger
alldeles i utkanten av denna dal fanns ett rike
av eget val lagt i utkanten av
detta rike fann aldrig modet till insteget det kändes alltför tungt
blev därför ett sken av guld
till detta rike vändes en av jungfrurna i månmoderns rike
en av stjärnjungfrurna vände blicken in
kände rikets längtan
kände rikets avstängda källa
hon lämnade månsilverdalen en dag i senvinterns dalar
hon bar en gåvokorg i sitt bröst
kanske den kan hela rikets längtan
rikets närhetstörst
hon iakttog utkantsrikets rörelser
anade icke fara
sträckte fram sitt hjärtas hand
utkantsriket strålade vackert
överhöljde henne med pärlors regn
dolde klorna bak händer bak slutna läppars gömslen
stjärnjungfrun lagade utkantsrikets kläder
tvagade dem rena
doftade kärlek i
hon litade till
utkantsriket hade funnit ut att
just denna av månmoderns jungfrur hade givit upp hoppet
hoppet om mansnärhet
nu droppade utkantsriket hoppets droppar
drick min vackra hoppets klara källa
hon anade aldrig
kände dock
något
så en dag av alla dessa dagar tog utkantsriket hoppet åter
nej du min sköna det ger jag allt
till ett vackrare kvinnobröst

så vände utkantsriket ryggen till
stjärnjungfrun är åter i månsilverdalens hägn
lyssnar till stegen
ser guldtrådar silvertrådar vävas in i
varande för varandra i kärlek
till kärlek

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten